

מעדותה של דינה בייטלר על רצח היהודים בפונאר, ליד וילנה

לקראת ערב הגענו למקום ששמו פונאר. ואז ראינו שיש כבר בורות. הבורות היו כבר מוכנים. ברור שידענו שאנחנו לא נשארים פה, שאנחנו לא עובדים. הם עקפו אותנו מסביב עם כלבים, לקחו אותנו באמצע ומסביב עם כלבים עמדו לידינו, אמרו לנו להתפשט ולשים את הדברים במקום אחד. כל אחד התחיל להתפשט. אני התפשטתי אבל לא לגמרי. אמרו די, נשארתי עם שמלה ונעליים. הסבתא והדודה שהייתה אתי היו צריכים להתפשט לגמרי. ואז לקחו עשר נשים, כל עשר נשים ציוו ללכת לבור, לעמוד על יד הבור ושמה היו כבר האוטומטים, זה כלי הריגה, עם האלה שישבו שם. היינו צריכים לעמוד עשר נשים, זה היה על יד הבור. ירו בהם והם נפלו. אני הייתי כמעט בין האחרונים. ואז הגעתי לבור, ירו בנו ונפלתי. נפלתי, כבר הבור היה מלא, אני נפלתי בקצה שהיו כבר הרבה אנשים ואני הייתי ממש למעלה בקצה. ואז הסתכלתי וראיתי הכל, התהפכתי איכשהו והתיישבתי על המתים. הרבה אנשים הם פגעו ויש אנשים שלא פגעו ובגלל זה כל הזמן בבור היו בכי וכל אחד, היה ממש איום ונורא, אי אפשר לסבול. היה בכי, וביקשו רחמים ובאו אחר כך הנאצים ושמעו אנשים עוד חיים אז הם באו וירו בהם. שבע. בת שבע הייתי.

דינה בייטלר